

MONA KASTEN

FINÁLE
ÚSPEŠNEJ
SERIÁLOVEJ
PREDLOHY

YOLIO

MAXTON HALL

ZACHRÁŇ

NÁŠ

MONA KASTEN

MAXTON HALL

Preložila Martina Šturcelová

**ZACHRÁŇ
NÁŠ**

YOLi

Mona Kasten
SAVE US

Copyright © 2018 by Bastei Lübbe AG, Köln

Translation © 2026 by Martina Šturcelová

Foto © Shutterstock

Cover concept by Claudia Puglisi for Mondadori Libri S.p.A. – 2019

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0864-9

Anne

*Neprišla dnes naša chvíľa?
Je čas sa rozhodnúť.*

GERSEY, DEŇ ISTOTY

1

Graham

Starý otec sa ma kedysi často pýtal: *Čo urobíš, ak jedného dňa stratiš úplne všetko?* Nikdy som sa nad touto otázkou skutočne nezamyslel, vždy som len tresol prvé, čo mi napadlo.

Šesťročnému mi brat naschvál zničil bager. Povedal som, že si ho opravím.

Mal som desať, keď sme sa presťahovali z Manchestru na predmestie Londýna. Trucovito som vyhlásil, že si jednoducho nájdem nových kamarátov.

Po matkinej smrti som musel byť oporou otcovi aj bratovi. Tvrdil som, že to zvládnem.

Už vtedy som sa nevzdával.

Teraz takmer dvadsaťštyriročný v tejto kancelárii, kde sa zrazu cítim ako zločinec, nemám nijakú odpoveď. Celá situácia sa mi zdá bezvýhodisková, budúcnosť neistá. Neviem ako ďalej.

Vytiahnem vŕzgajúcu zásuvku masívneho čerešňového stola a prehrabávam sa v ceruzkách a poznámkových blokoch, ktoré sa mi tam nazbierali za posledný rok. Som spomalený, ruky mám ťažké ako olovo. Pritom by som sa mal pohnúť a opustiť budovu pred koncom obednej prestávky.

S okamžitou platnosťou vás suspendujem. Zakazujem vám akýkoľvek kontakt so študentmi Maxton Hall. Ak zákaz porušíte, budete mať na krku obvinenie.

Ceruzky mi vypadnú z ruky a s hrkotom sa rozkotúľajú po podlahe.

Dočerta.

Pozbieram ich a bez rozmyslu hodím späť do škatule. Kopí sa v nej chaotická zmes papierov s poznámkami, učebníc, starého glóbusu po dedkovi a vytlačených materiálov na zajtrajšiu hodinu, ktoré by som mal vlastne vyhodiť, ale nenachádzam silu.

Obzerám sa po kancelárii. Police sú prázdne, len pár útržkov papiera na písacom stole a opotrebovaná podložka svedčia, že som ešte pred pár hodinami opravoval písomky.

Môžeš si za to sám, ozve sa mi v hlave posmešný hlas.

Pošúcham si boľavé spánky a naposledy skontrolujem všetky zásuvky a priehradky. Nemal by som rozlúčku zbytočne naťahovať, ale stojí ma viac síl, než som si myslel. Už pred pár týždňami som sa rozhodol prijať miesto v inej škole, aby som mohol byť s Lydiou. Je však obrovský rozdiel medzi dobrovoľným odchodom podľa vlastných podmienok a eskortovaním ochrankármi.

Ťažko prehltneť a zvesím kabát z dreveného vešiaka. Mechanicky sa oblečiem, vezmem škatuľu a zamierim k dverám. Bez obzretia opustím kanceláriu.

Hlavou mi víria otázky: Vie to už Lydia? Ako sa má? Kedy ju zase uvidím? Čo budem robiť? Zamestná ma ešte nejaká škola? Čo ak nie?

Momentálne nad tým nesmiem premýšľať. Potláčam narastajúcu paniku a kráčam chodbou k sekretariátu odovzdať kľúče. Míňajú ma študenti, mnohí priateľsky zdravia. Zabo-

lí to. So sebazaprením sa mi podarí úsmev opätovať. Učenie ma nesmierne bavilo.

Odbočím ku kancelárii a zrazu ma zovrie pocit, akoby na mňa niekto vylial vedro studenej vody. Zastavím sa tak náhle, až do mňa ktosi vrazí a zamrmle ospravedlnenie. Nevnímam ho. Upieram zrak na vysokého ryšavého mladíka, ktorému vďačím za túto situáciu.

James Beaufort ma zbadá a ani nehne brvou. Naopak, tvári sa úplne ľahostajne, akoby mi práve nezničil celý život.

Vedel som, čoho je schopný. Bolo mi jasné, že je nebezpečné dostať sa s ním do konfliktu. „On a jeho kumpáni sú nevyspytateľní,“ varoval ma Lexington pri nástupe do školy. „Budte voči nim obozretný.“ Nevenoval som tomu pozornosť, pretože som už vtedy poznal aj druhú stranu príbehu. Lydia mi rozprávala, že jej brat trpí rodinným dedičstvom a uzavrel sa aj pred ňou.

Dnes mi je jasné, že to bola hlúposť. Mal som tušiť, že James by pre Lydiu urobil čokoľvek. Preňho je moja zničená kariéra asi len nepodstatnou drobnosťou.

Stojí pri ňom Cyril Vega, ktorého som, našťastie, nikdy nemusel učiť. Neviem, či by som si zachoval profesionálny odstup. Pri pohľade naňho mám vždy pred očami jeho a Lydiu. Vychádzajú spolu zo školy a nastupujú do Rolls-Roycea. Smejú sa. Objíma ju a utešuje po maminej smrti, čo som ja nemohol.

Zatnem zuby a vykročím, pod pazuchou stískam škatuľu. Čím viac sa k nim blížim, tým silnejšie zvieram zväzok kľúčov vo vrecku. Stíchli a sledujú ma s drsným nepreniknuteľným výrazom.

Zastavím sa pred dverami a obrátim sa k Jamesovi. „Už si spokojný?“

Nereaguje a mňa zaplaví hnev.

„Čo vám to napadlo?“ vyletím na nich. Zase nijaká odpoveď. „Uvedomujete si vôbec, že svojimi detinskými žartíkmi ničíte iný život?“

James sa pozrie na Cyrila a líca mu jemne očervenejú. Presne ako Lydii, keď sa hnevá. Nesmierne sa podobajú, pritom podľa mňa nemôžu byť odlišnejší.

„Na to ste mali myslieť skôr,“ precedí Cyril.

Jeho oči iskria väčším hnevom než Jamesove. Ktovie, či moje vyhodenie nenaplánovali spoločne.

Z Cyrilovho výrazu vyžaruje neochvejný pocit moci. Môže si so mnou robiť, čo chce, hoci som starší. Vyhral a uvedomuje si to. Triumf má vpísaný do tváre aj pyšného postoja.

Zatrpknuto sa zachechcem.

„Prekvapuje ma, že sa ešte dokázate smiať,“ pokračuje. „Je koniec. Pravda vyšla najavo. Dochádza vám to vôbec?“

Zvieram zväzok kľúčov tak silno, až sa mi kov zaryje do kože. Naozaj si ten zazobaný fagan myslí, že to neviem? Bolo mi jasné, že nikoho nebude zaujímať, kde a kedy sme sa s Lydiou spoznali. Nikto nám neuverí, že sme sa milovali ešte pred mojím nástupom na Maxton Hall a vzťah ukončili, hneď ako sme zistili, že ju budem učiť. Odteraz už navždy ostanem nechutný zvrhlík, ktorý mal ako začínajúci učiteľ pomer so študentkou.

Zdvihne mi žalúdok.

Na dvojicu pred sebou už ani nepozriem a vojdem do kancelárie. Vytiahnem z vrecka kľúč, tresnem ho na pult a otočím sa na podpätku. Cestou späť kútikom oka zachytím, ako Cyril podáva Jamesovi mobil. „Vďaka, kamoš,“ začujem a rýchlym krokom mierim k východu. Okrajovo vnímam, že James za mnou niečo zakričí.

Každý krok bolí, jednotlivý nádych je pre mňa nadľudskou úlohou. V ušiach mi tak hučí, že takmer nepočujem okolie. Smiech študentov, ozvenu ich krokov ani škripanie dvojkrídlových dverí, ktorými vyjdem z Maxton Hall do neznáma.

Ruby

Cítim sa ako zdrogovaná.

Vodička autobusu mi oznámi, že sme na konečnej, a chvíľu nechápem, čo tým myslí. Až po čase mi dôjde, že musím vystúpiť, ak nechcem ísť celú trasu späť do Pemwicku. Posledných tridsaťpäť minút som vôbec nevnímala, bola som celkom ponorená do myšlienok.

Končatiny mám ťažké, no zároveň mi v nich brní. Schádzam po schodíkoch, rukami pevne zvieram popruhy batoha ako záchranné laná. Žiaľ, nepomáha to. Akoby ma pohltilo tornádo, z ktorého niet úniku, a už nerozoznávam, kde je hore a kde dole.

Všetko je istotne iba zlý sen. Nevyhodili ma zo školy. Moja mama neuverila, že mám pomer s učiteľom. Môj sen o Oxforde sa predsa nemôže len tak rozplynúť.

Asi sa zbláznim. Dýcham čoraz rýchlejšie a prsty mi tuhnú v kŕči. Po chrbte mi steká pot, no zároveň mám husiu kožu po celom tele. Je mi na omdlenie. Zatvorím oči a usilujem sa dostať dýchanie opäť pod kontrolu.

Po chvíli ich otvorím a je mi lepšie. Prvý raz od vystúpenia z autobusu vnímam okolie. Zašla som o tri zastávky ďalej a som na druhom konci Gormsey. Za bežných okolností

by ma to poriadne nahnevalo, no teraz cítim takmer úľavu, pretože sa aj tak nemôžem vrátiť domov. Nie po maminých vyčítavých pohľadoch.

Momentálne túžim hovoriť iba s jedinou osobou. Len jej naplno dôverujem a ona vie, že by som niečo také nikdy neurobila.

Ember.

Zamierim k miestnej strednej škole. Vyučovanie sa čoskoro skončí, pretože ma už mínajú mladší žiaci. Skupinka chlapcov sa navzájom strká do kríkov popri ceste. Zbadajú ma, na chvíľu sa zarazia a so sklonenými hlavami prejdú okolo, akoby sa báli, že im vynadám.

Čím viac sa blížim k strednej škole Gormsey, tým čudnejšie sa cítim. Pred dva a pol rokom som sem chodila. To obdobie mi nechýba, ale byť tu opäť je ako výlet do minulosti. Vtedy sa však za mnou nikto neobzeral a nezíal na mňa, pretože mám na sebe uniformu súkromnej školy.

Vystúpim po posledných schodoch ku vchodu. Kedysi pravdepodobne snehobiele múry sú zažltnuté, z okenných rámov sa olupuje lak. Je očividné, že škola v posledných rokoch nedostala nijaké financie.

Predieram sa pomedzi študentov, ktorí idú opačným smerom, a pokúšam sa medzi nimi rozpoznať dáku známú tvár. Zakrátko zbadám dievča s vrkočmi zapletenými okolo hlavy, ktoré vychádza zo školy spolu s nejakým chlapcom.

„Maisie!“ zavolám.

Maisie sa zastaví a rozhliadne sa. Zbadá ma a spýtavo zdvihne obočie. Naznačí spolužiakovi, aby chvíľku počkal, a preklúčkuje ku mne. „Ruby,“ pozdraví ma. „Ahoj. Čo sa deje?“

„Nevieš, kde je Ember?“ spýtam sa. Premýšľam, ako je možné, že mám normálny hlas, hoci sa mi rozpadá celé vnútro.

„Myslela som si, že je chorá,“ odpovie Maisie a zamračí sa. „Dnes nebola v škole.“

„Čože?“

To nie je možné. Ráno sme so sestrou odchádzali z domu v rovnakom čase. Ak nešla do školy, čo vystrája, doparoma?

„Písala mi, že ju bolí hrdlo a leží v posteli.“ Maisie pokrčí plecami a vrhne pohľad na kamaráta. „Asi je jednoducho doma a minuli ste sa. Už niečo mám, prepáč.“

Rýchlo prikývнем. „Jasné. Vďaka.“

Ešte raz mi zamáva, zide po schodoch a zavesí sa do svojho sprievodcu. Hľadím za nimi a hlavou mi víria myšlienky. Keby Ember ráno bolelo hrdlo, vedela by som to. Nevyzerala chorá ani sa nesprávala zvláštne. Pri raňajkách bolo všetko ako inokedy.

Vytiahnem z tašky mobil. Na displeji mám tri zmeškané hovory od Jamesa. S horiacimi lícami oznámenie vymažem.

Fotil som to ja, znejú mi v hlave jeho slová, ale snažím sa nevnímať tlak na hrudi. Otvorím zložku s obľúbenými kontaktmi a kliknem na Emberino meno. Vyzváňa to, takže mobil má zapnutý. Ani po desiatom zvonení však nedvíha. Zložím a napíšem správu.

Ozvi sa, prosím, musím s Tebou nutne hovoriť.

Odošlem ju a zasuniem telefón späť do vrečka saka. Zídem po schodoch a naposledy sa obzriem. Pripadá mi cudzo. Niet pochyb, že tu už nemám miesto. Lenže to isté platí aj o Maxton Hall.

Asi už nepatrím nikam, prebleskne mi hlavou.

S touto myšlienkou odídem z areálu školy. Automaticky zabochím doľava a zamierim k našej štvrti, aj keď je domov posledným miestom, kde by som teraz chcela byť. Neznies-

la by som, keby sa na mňa mama ešte raz pozrela rovnako sklamané ako v Lexingtonovej kancelárii.

Stále dookola si v hlave premietam posledné udalosti. Počujem riaditeľov hlas. Pár slovami ma obral o celú budúcnosť, o všetko, čo som roky budovala.

Prechádzam popri rade kaviarničiek a malých obchodíkov, doliehajú ku mne útržky rozhovorov študentov, ktorí mieria domov. Hovoria o domácich úlohách, rozčuľujú sa na učiteľov alebo sa смеjú niečomu, čo sa stalo cez prestávku. Omámene si uvedomujem, že ja sa už nemám s kým takto rozprávať. Nezostáva mi nič iné, len sa potulovať ulicou, kde sa na mňa posmešne usmieva ešte aj slnko. Prišla som o všetko. Nemám školu, rodinu ani priateľov.

Do očí sa mi nahrnú slzy a márne ich zaháňam žmurkaním. Potrebujem svoju sestru. Niekoho, kto mi povie, že všetko dobre dopadne, aj keď tomu sama neverím.

Siahnem do vrečka po mobil, keď vedľa mňa zastaví auto. Kútikom oka zbadám, že je to tmavozelený rozhegáný vrak s hrdzavými blatníkmi a so špinavými oknami. Nepoznám nikoho, kto by mal také auto, pokračujem teda ďalej a nešímam si ho.

Ide však za mnou. Otočím sa a vodič stiahne okno.

Tvár, ktorá sa z neho vynorí, ma poriadne zaskočí. Prekvapene zmeraviem.

„Ruby?“ osloví ma Wren s otázkou v hlase. Zrejme vyzerám rovnako hrozne, ako sa cítim, pretože prižmúri oči a trochu sa vykloní, aby ma lepšie videl. „Stalo sa niečo?“

Pevne stisnem pery. Wren Fitzgerald je posledný človek, s ktorým by som chcela teraz hovoriť. Najmä keď sa hlbšie zamyslím, prečo si ma tak skúmavo obzerá. Určite sa už rozniesli klebety o mojom vyhodení z Maxton Hall. Za-

plaví ma vlna nepríjemného tepla a bez jediného slova sa pohnem ďalej.

Za mojím chrbtom buchnú dvere a krátko nato začujem rýchle kroky. „Ruby, počkaj!“

Zastanem a zatvorím oči. Niekoľkokrát sa zhlboka nadýchnem. Usilujem sa nechať najavo, že som celkom na dne. Otočím sa k Wrenovi.

„Vyzeráš, akoby si sa mala každú chvíľu zrútiť,“ povie zamračene. „Nepotrebuješ pomoc?“

Ticho vzdychnem. „Pomoc?“ zachripím. „Od teba?“

Wren stisne pevne pery. Nakrátko sklopí zrak k zemi a znovu ho zdvihne. „Alistair mi povedal, čo sa stalo. Je to nanič.“

Napriamim sa a odvrátim pohľad. Nemýlila som sa, už sa o tom hovorí. Super. Prehliadam si fasádu akéhosi fitness centra na druhej strane ulice. Niektorí ľudia bežia na pásoch, iní dvíhajú činky. Možno by som sa mala vnútri zašiť. Tam by ma určite nikto nehládal.

„Skvelé,“ zamrmlm.

Chystám sa znovu zvrtnúť a ísť ďalej, no niečo ma zabrzdí. Možno skutočnosť, že Wren nesedí v limuzíne, ale v aute, ktoré sa zrejme každú chvíľu rozpadne. Alebo za to môže jeho pohľad. Vážny a úprimný, vôbec nie výsmešný. Pravdepodobne je však dôvodom miesto nášho stretnutia. Nieкого ako Wren Fitzgerald by som v Gormsey istotne nečakala.

„Čo tu vlastne robíš?“

Pokrčí plecami. „Len som náhodou prechádzal.“

Zdvihnem jedno obočie. „Cez Gormsey. Náhodou.“

„Počuj,“ zrazu zmení tému. „Neverím, že v tom má prsty James.“

„Poslal ťa, aby si mi dohovoric?“ odsekнем.

„Nie, ale poznám ho. Je môj najlepší kamarát. Čosi také by nikdy neurobil.“

„Na záberoch to vyzerá, akoby som mala niečo s učiteľom, Wren. A James sa priznal, že ich fotil.“

„Možno áno, ale to ešte neznamená, že ich poslal Lexingtonovi.“

Zovriem pery.

„James by také dačo nespravil,“ zopakuje dôrazne Wren.

„Ako si môžeš byť taký istý?“

„Viem, čo k tebe cíti. Nikdy by ti neublížil.“

Hovorí to s takým presvedčením, že sa moje myšlienky a pocity znovu rozvíria. Zmenilo by sa niečo, keby tie fotky neposlal James? Lenže prečo ich vôbec nasnímal?

„Aj ja by som rád vedel, čo to celé má znamenať,“ povie Wren. „Práve idem za ním. Pod' so mnou, Ruby. Môžeš sa presvedčiť sama.“

Vyvalím na Wrena oči. Na jazyku mám otázku, či sa náhodou nezbláznil, no zaváham.

Tento deň dosiahol úplné dno. Horšie to byť nemôže, lebo už nemám čo stratiť.

Ignorujem výstražné signály, ktoré sa mi práve rozozvučali v hlave, a bez váhania zamierim k Wrenovmu hrdzavému vraku.

2

Lydia

Správa o Grahamovom suspendovaní sa v Maxton Hall rozšírila rýchlosťou blesku. Bolo neznesiteľné stáť pred školou a čakať, kým po mňa konečne príde Percy, najmä keď som sa nedovolala Jamesovi ani Ruby, nehovoriac o Grahamovi. Je mi zle pri pomyslení, ako sa asi trápi, a doháňa ma do zúfalstva, že o ňom nič neviem.

Doma rovno zamierim do izby a opäť vytočím jeho číslo. Tentoraz zdvihne a ja si s úľavou vydýchnem.

„Graham?“

„Áno,“ odvetí tupo.

„Veľmi ma to mrzí,“ vyhrknem a nervózne prechádzam po izbe. Celé telo mám napumpované adrenalínom a srdce mi búši ako o život. „Je mi to nesmierne ľúto. Nechcela som to.“

Graham sa prudko nadýchne. „Nemôžeš za to, Lydia.“

Ale áno, môžem. Grahama a Ruby vyhodili zo školy mojou vinou. „Dnes popoludní pôjdem za riaditeľom Lexingtonom a všetko mu vysvetlím. Vyrieši sa to, ver mi. Zoberiem to na seba.“

„Lydia,“ preruší ma jemne Graham.

„Aj Ruby vyhodili a ona si to absolútne nezaslúžila.“

Nemôžem dovoliť, aby ju potrestali za čosi, čo vôbec ne-urobila.“

„Lydia, ja...“ Nestihne vetu dokončiť, pretože mi niekto vytrhne mobil z ruky. Od ľaku vykriknem a zaženiem sa.

Stojí predou mnou otec a prebodáva ma chladným pohľadom. Mrkne sa na svietiaci displej môjho telefónu a hovor zruší.

„Hej! Čo...?“ začnem.

„S týmto učiteľom už nikdy neprehovoriš,“ preruší ma ľadovým hlasom otec. „Rozumela si?“

Otvorím ústa, ale jeho odmeraný tón a rozčúlený výraz ma umlčia.

Vie to.

Otec zistil pravdu o mne a Grahamovi.

Panebože.

„Oci,“ zašepkám zúfalo.

Na tvári sa mu mihne takmer bolestivý výraz. „Keby ešte žila tvoja matka, hanbila by sa za teba.“

Vysloví to pokojne, až mi chvíľu trvá, kým úplne pochopím význam jeho slov. Zasiahnu ma ako facka a cúvnam pred jeho hnevom. „Prosím, dovoľ mi to vysvetliť. Nie je to tak, ako si myslíš. S Grahamom sa poznáme už dávno.“

Otec zrazu zdvihne ruku a tresne mobil o stenu. Prístroj sa roztriešti na kusy a na zem dopadnú čierne plastové úlomky. S úžasom naňho vyvaľujem oči.

„Opakujem to naposledy. Už nikdy nebudeš s tým človekom hovoriť. Rozumela si?“ Hlas sa mu chveje od zlosti.

„Práve sa ti snažím objasniť, že...“

„Nechcem počuť tvoje vysvetlenie, Lydia,“ skočí mi do reči.

Neznášam, keď je takýto. Odmieta ma vypočuť, hoci vie, že mu potrebujem niečo povedať.

„Nechránil som všetkými prostriedkami tvoje dobré meno, aby si hneď spravila ďalšiu nerozvážnosť. Musí sa to okamžite skončiť, je ti to jasné?“

Akoby mi niekto šustol vedro ľadovej vody do tváre. Chvíľu mi trvá, kým zo seba opäť niečo dostanem. „Čo myslíš tou ochranou môjho dobrého mena?“

Otcove rysy stvrdnú. „Postaral som sa, aby reputácia našej rodiny už viac neutrpela. Mala by si byť rada, nie sa na mňa takto pozeráť.“

Zovrie mi hrdlo. „Bol si to ty?“ hlesnem chrapľavo. „Poslal si fotky riaditeľovi Lexingtonovi?“

Otec ma prebodáva chladným pohľadom. „Áno.“

Odrazu sa nemôžem nadýchnuť. Zdvihne mi žalúdok a izba sa so mnou roztočí. Nahmatám operadlo stoličky a opriem sa oň.

Môj otec môže za to, že Graham prišiel o prácu a Jamesovu priateľku vylúčili zo školy.

„Prečo si to urobil?“ šepnem.

Moja potreba vysvetliť mu celú situáciu sa práve rozplynula. Ostalo vo mne miesto len na zúfale zdesenie a nemierny hnev, ktorý mi čoraz silnejšie pulzuje v žilách.

„Pretože si chcela zničiť našu rodinu. Je ti úplne jedno, čo všetko si ohrozila svojím bezohľadným správaním? Rodina pre teba nič neznamená?“ pýta sa otec.

„Rodina? Teba predsa táto rodina vôbec nezaujíma!“ zasýčim a zovriem päste. Ruky sa mi trasú a mám pocit, že každú chvíľu vybuchnem. „Záleží ti len na peniazoch. Kašleš na to, ako sa po maminej smrti s Jamesom cítim. A teraz očakávaš vďaku, že si dal vyhodiť zo školy môjho priateľa?“

Otcovi sa pri slove *priateľ* krátko rozťahnu nozdry, ale zachová si kamenný výraz. „Spravím ešte viac, aby som ochránil naše dobré meno.“

Jeho pokojný tón ma privádza do šialenstva. Dýcham čoraz rýchlejšie a zarávam si nechty tak hlboko do dlaní, že určite začnú čoskoro krváčať.

„Mala by si mi byť vďačná, Lydia,“ dodá.

Moja zlosť vrcholí. Už nedokážem zadržať prúd slov, ktoré sa zo mňa valia ako lavína. „Dal si ho síce vyhodiť zo školy, ale nemôžeš ho vymazať z môjho života!“ revem z plných pľúc.

„Uvidíme.“ Otec sa zvrtné na odchod.

Lenže ja som ešte neskončila.

„Nie, nemôžeš. Som totiž tehotná.“

Otec sa prudko zastaví. Otočí sa ku mne ako v spomale-
nom zábere. „Čože?“

Vzdorovito vystriem bradu. „Čakám dieťa. S Grahomom.“

Je zvláštne sledovať jeho reakciu. Chvíľu na mňa len zíza a niekoľkokrát zažmurká ako chlap s čudným výrazom z gifu, čo už mesiace koluje po triede. Nato mu začne trhať plecami, akoby nemohol pravidelne dýchať, a na tvári, čele aj krku sa mu objavajú červené škvrny.

Myslela som si, že poznám všetky podoby jeho zlosti. S Jamesom sme sa pomerne skoro naučili čítať z jeho výrazu aj držania tela prvé náznaky a včas sa vypariť.

Takéhoto som ho však ešte nikdy nevidela.

Upiera na mňa pohľad. Sekundu. Ešte jednu. Pomaly cúvam, pretože nedokážem odhadnúť, čo sa stane. Na moje prekvapenie však otec bez slova vyjde z izby.

Tresne dverami s takou silou, že ma bezmyšlienkovite šklbne. Priložím si dlaň na hrud' a zhlboka dýcham. Mám šialene zrýchlený pulz a pod rukou cítim búšenie srdca.

Sotva o desať sekúnd neskôr sa dvere opäť rozletia s takou razanciou, že kľučka narazí do steny. Určite tam zostane preliačina. Otec sa postaví pred mňa.

„On to vie?“ spýta sa tak potichu, že mu sotva rozumiem. Jeho otázka ma úplne zaskočí a trvá mi niekoľko sekúnd, kým sa mi podarí pokrútiť hlavou. „Nie, ja...“

„Fajn,“ preruší ma otec. Bez toho, aby na mňa ešte raz pozrel, prejde dlhými krokmi cez miestnosť. Otvorí šatník a vojde doň. Nasledujú hlasné údery.

Rozbehnem sa k dverám a zízam na otca, ktorý práve zložil z hornej police jeden z mojich veľkých kufrov. Siahla po cestovnej taške, ktorá hlasno dopadne na zem vedľa neho. Odkopne veko kufra a bez rozmýšľania začne trhať z vešiakov aj políc vecí a hádzať ich dnu.

„Čo to robíš?“

Nereaguje. Ako posadnutý berie do rúk tričká, blúzky, nohavice, spodnú bielizeň, kabelky a topánky. Vlasy mu trčia do všetkých strán, škvrny na tvári a krku tmavnú. Hoci je kufor plný, neprestáva a veci sa hromadia v neusporiadaných kopách na taške aj na podlahe.

„Oci, čo to stváraš?“ vykriknem a vrhnem sa k nemu, aby som ho zastavila. Chytím ho za ruku, ale odrazí ju. Po jeho prudkom pohybe sa zakolíšem a len-len sa zachytím o rám dverí.

Vtom do izby vtrhne James.

„Čo sa tu deje?“ spýta sa. Znepokojene si ma prezerá od hlavy po päty, či som v poriadku. Vzápätí zbadá otca v šatníku a oči sa mu rozšíria.

„Prečo to robíš?“ spýta sa.

Otec sa otočí na päte a namieri naňho prst. „Ty si o tom vedel?“

James zvráští čelo. „O čom?“

„Načo sa vôbec pýtam. Samozrejme, že áno,“ zamrmle si otec. Chvíľu pozoruje neporiadok, ktorý narobil, a začne bezohľadne pchať veci do cestovnej tašky.

„Prečo mi balíš veci?“ zachripím.

„Okamžite sa odsťahuješ.“

Zaplavia ma mdloby. „Čo, prosím?“

James mi položí ruku okolo pliec, akoby mi chcel naznačiť, že stojím pri mne.

„Tento rok sme boli na titulkách novín viac než dosť. Nedovolím, aby niečo ohrozilo dobrú povesť môjho podniku len preto, že si bola sprostá a dala si sa nabúchať nejakým učiteľom!“ Posledné slová skutočne zareve.

Tisnem sa bližšie k Jamesovi a jeho ruka sa krčovito napne. Dokonale cítim, akú námahu ho stojí ovládať sa.

Osloví ho čo najpokojnejšie. „Nemôžeš predstierať, že sa nič nestalo.“

Otec prudko trhne zipsom tašky. Zúbky sa zachytia o látku a zaznie neprijemný kovový zvuk. Strasia ma.

„Čo nepovieš!“ zasyčí a prudko zatvorí tašku. Kľakne si na kufor a zatiahne zips. „Pôjdeš k tete. Okamžite. Nikto sa nesmie dozvedieť o tvojom stave.“

Zalapám po dychu. „Č-čože?“

„To nemôžeš urobiť,“ namietne James.

Otec sa na nás pozrie. Núka sa nám takmer komický pohľad. Kľací na mojom striebornom kufri rozstrapatený, s flakmi od potu na košeli a ťažko dýcha. „Som jediný, kto si v tomto dome ešte zachoval zdravý rozum. Naozaj si myslíš, že tá takto,“ ukáže na moje brucho, „nechám chodiť po verejnosti? Máš vôbec poňatia, aké svetlo to vrhá na nás a na našu firmu?“

„O to ti ide?“ Jamesovi sa chveje hlas. „Jedine o to?“

„Samozrejme. O čo iné?“

„Malo by ti záležať na dcére, dočerta!“

Otec odvrkne. „Nebud' taký naivný, James.“ Chladne sa na mňa zahľadí. „Mala si si rozmyslieť skôr, čo je pre teba dôležité, Lydia. Teraz si pre rodinu bremenom.“

Steny izby sa nakláňajú ku mne a dusia ma. Zakolíšem sa k Jamesovi a krčovito sa ho chytím.

„Nemôžeš Lydiu poslať do vyhnanstva a tváriť sa, že zmizla zo sveta,“ vyhrkne rozčúlene James. Ruka na mojom chrbte sa mu trasie.

Otec vstane a zdvihne kufor. S červenou tvárou ho zovrie, zdrapí tašku a vyrúti sa k nám.

James sa mu postaví do cesty.

„Uhni, James.“

„Aj keby si Lydiu poslal preč, verejnosť sa to o pár mesiacov dozvie. Nič tým nevyriešiš, len zničíš rodinu!“

Prejde sekunda. Potom otec pustí tašku na zem, zdvihne ruku a...

Zareagujem inštinktívne.

Vrhnem sa pred Jamesa, práve keď otec udrie. Ruka mi zasiahne tvár a ucho takou silou, že mi hlavou trhne dozadu a pred očami sa mi roztancujú čierne bodky. Šumenie v ušiach je čoraz silnejšie a hlasnejšie, zrazu vôbec nemám pojem o priestore. Strácam rovnováhu a usilujem sa niečo-
ho zachytiť. Vo chvíli, keď ma James objíma, zotmie sa mi pred očami.

Netuším, koľko času ubehlo, kým som opäť nadobudla vedomie. Sekundy alebo skôr minúty? Asi ležím na zemi. Dolieha ku mne hlasný rozhovor, ktorý mi zosilňuje bolesť v hlave. Tlak v spánkoch sa každým okamihom stupňuje. Pokúšam sa otvoriť oči.

Niekoľko ľudí vedľa mňa, drží ma za plecía a jemne mnou trasia.

James. Niekoľkokrát opakuje moje meno a znie čoraz zúfalejšie.

Žmurkám a okolitý svet sa mi postupne vynára z hmly.

Ležím pred dverami šatne. James si ma pritiahol do lona a hladí ma po pleciah. Má vyľakaný výraz, a keď zbadá, že som pri vedomí, prudko si vydýchne od úľavy. Otec stojí vedľa neho a pozoruje nás stále s kufrom v ruke. Možno si to iba nahováram, ale mám pocit, že aj v jeho očiach vidím úľavu. Ibaže len na zlomok sekundy, pretože potom vytiahne z vrecka mobil a priloží si ho k uchu.

Nespúšťa ma z očí a bez intonácie vysloví: „Percival? Prosím, prídte na prvé poschodie a odneste batožinu mojej dcéry do auta. Lydia odchádza.“

Odvráti pohľad, prekročí tašky a odíde z miestnosti.

Akoby ma niekto škrtil. Prstami si opatrne prechádzam po mieste, kde ma udel, a už nemôžem dlhšie zadržiavať slzy.

„Dobre to dopadne,“ šepká James a pevne ma objíma. „Neboj sa. Zvládneme to.“

Myslím si však, že môj brat ma prvý raz v živote nedokáže ochrániť pred tým, čo ma čaká.

3

Ruby

„Prečo máš toto auto?“ spýtam sa Wrena po niekoľkých minútach jazdy do Pemwicku. Jediným zvukom je hudba, ktorá praská z reproduktorov. Pred chvíľou sa z ničoho nič rozpršalo a ja stále čakám, kedy úzke stierače na okne prestanú fungovať. Alebo odpadnú. Pri každom pohybe hlasno zavrzgajú. Wrenovi to však zjavne neprekáža.

„V dome Fitzgeraldovcov sa zmenila finančná situácia,“ odvetí po krátkej odmlke. „Preto som dostal Georgea.“

Znovu si obzerám vnútro auta. Nevyzerá ako George. Úprimne povedané, vôbec nepôsobí ako čosi, čo by malo mať meno. Sedadlá sú potiahnuté hnedým menčestrom, ktorý je na mnohých miestach vyblednutý. Šíri sa z neho pach cigár a zatuchliny. „Naozaj si svoje auto nazval George?“

„Nie ja, ale jedna kamarátka.“ Wren odbočí doľava a preladí rádio. Z celého auta má tuším iba ono menej než dvadsať rokov. Zrejme je problém v kontakte, lebo Wren doň musí pri každom odbočení buchnúť, aby hralo ďalej.

„Aha,“ zareagujem a opäť sa medzi nami rozhostí ticho. Netrúfam si naliehať otázkami, čo presne myslel tou finančnou situáciou. Wrena až tak dobre nepoznám. Nemá-

me veľa spoločné okrem jednej epizódy z minulosti a priateľstva s Jamesom. Prečo som tak ochotne nastúpila do jeho auta?

Letmo sa na mňa pozrie, ale hneď zas uprie zrak na cestu.

„Chcem sa s tebou porozprávať už dlhšie, Ruby,“ nadhodí zrazu.

Neisto k nemu otočím hlavu. „Prečo?“

„Uvedomujem si, že som sa k tebe správal ako úplný idiot. Vtedy na žúre. Už dávno sa ti chystám ospravedlniť.“ Odkáše si a znovu zatrasie rádiom, hoci sme nevošli do zákruty a hudba stále duní z reproduktorov. „Nemal som to urobiť. Bol som neskúsený a hlúpy. Teraz sa za to hanbím. A je mi to ľúto.“

S týmto som naozaj nerátala a istú chvíľu trvá, kým mi dôjde význam jeho slov. Ťažko prehltne. Zdá sa, že to myslí vážne, ale zároveň mu veľmi neverím. Ľudia sa nemenia zo dňa na deň.

„Vtedy na Cyrilovej oslave si ma riadne urazil, keď si sa k tomu vrátil. Nemala som pocit, že ťa to mrzí,“ pripomeniem mu.

„Viem. Bol som zvedavý, pretože si sa objavila na večierku s Jamesom, a chcel som zistiť, čo to znamená. Neskôr som sa správal ako hlupák. Niečo také by som už nikdy neurobil. Zmenil som sa. Dúfam, že budem mať príležitosť dokázať ti to.“

Zamračene hľadím von z okna. Mihajú sa za ním zelené stromy, roztrúsené domy a malé políčka.

„Vtedy by som ťa bola pobožkala aj bez alkoholu,“ dodám nakoniec a pozriem sa na Wrena. Na okamih na mne spočinie pohľadom, ale hneď sa opäť sústreďí na cestu. „Nebolo to správne. Mal si mi povedať, že to nie je len ovocný punč.“

„Je mi to ľúto. Naozaj. Viem, ako veľmi ti na Jamesovi záleží, a práve preto si pre mňa dôležitá. Dúfam, že mi raz odpustíš.“

Takto Wrena vôbec nepoznám. Nech sa u nich doma deje čokoľvek, zdá sa, že ho to prinútilo zamyslieť sa.

„Ďakujem, že si sa ospravedlnil,“ hlesnem po chvíli.

Prikývne.

V tichu mi myšlienky zabľúdia k fotkám a ozdobnému B na obálke adresovanej riaditeľovi Lexingtonovi. Vybatim si Jamesov pohľad, keď sa priznal, že zábery odfotil on.

Dôverovala som mu. Myslela som si, že poznám jeho pravé ja. Mohla som sa v ňom naozaj tak mýliť? Prečo by to robil? Po všetkom, čo sme spolu prežili a zvládli za posledné mesiace.

Čím viac o tom premýšľam, tým menej kúskov skladačky do seba zapadá. Celé je to ako zlý sen. Dnes ráno som pri vstávaní z postele plánovala prediskutovať s tímom ďalšiu akciu a učiť sa s Jamesom v knižnici. A teraz? Sedím v aute s Wrenom Fitzgeraldom, ktorý sa mi usiluje pomôcť.

„Prečo ťa vlastne zaujíma, či s Jamesom vychádzame?“ spýtam sa ho. Pôsobí to podozrievavejšie, než som pôvodne mienila, a Wren stuhne. „Nechcela som, aby to takto vyznelo,“ dodám rýchlo. „Myslela som si, že náš vzťah s Jamesom ťa skôr števe.“

Wren vyhodí smerovku a odbočíme na ďalšiu okresnú cestu. Nanajvýš o desať minút budeme na mieste. Tentoraz Wren nechá rádio, keď hudba stíchne.

„Nemá to s tebou nič spoločné,“ povie po chvíli. „Len som nechápal, ako môžeme byť zrazu po viac než pätnástich rokoch pre Jamesa vzduch.“

„Tak to nie je. Vaše priateľstvo je preňho dôležitejšie než čokoľvek iné.“

Wren sa usmeje. „Chvíľu som o tom pochyboval. Možno preto, že som mal sám veľa problémov.“

Zamyslene prikývne.

„Navyše,“ chvíľu hľadá správne slová, „vôbec nepoznám takého Jamesa, akým je posledné týždne. Väčšina ľudí to nevie, ale dlho bol naozaj nešťastný. Jeho otec je fakt hajzel, a aj keď mi to James nikdy nepovedal, keby mal na výber, nenastúpil by do firmy Beaufort. Nemôže to zmeniť, no odkedy ťa pozná, je akýsi uvoľnenejší. Pokojnejší.“

Cítim, ako mi horia líca.

„Prajem mu, aby bol šťastný.“ Zaškúli na mňa. „A s tebou je.“

Hľadám správne slová, lenže Wren ešte neskončil.

„Alistair mi hovoril o tvojom vyhodení zo školy, a keď som ťa zbadal v Gormsey, chcel som ti jednoducho pomôcť. Nie je za tým nič iné. Prisahám.“

„Dobre.“

„Okrem toho,“ odkašle si Wren, „teraz Jamesovi oveľa lepšie rozumiem. Možno to s tým súvisí.“

Mám nutkanie opýtať sa, ako to myslí, ale v tom okamihu vchádzame na pozemok Beaufortovcov. Wren stiahne okno a čakám, že stlačí zvonček pri bráne, vedľa ktorého je displej s kamerou snímajúcou prichádzajúcich návštevníkov. Na moje prekvapenie vytiahne z malej priehradky pri tienidle čip a priloží ho na lesklú čiernu plochu vedľa displeja. Brána sa pomaly otvorí a my pojedeme dnu.

Zovrie mi žalúdok, keď z diaľky pred vchodom do domu zbadám limuzínu.

„Čo sa tam deje?“ zamrmle Wren.

Najprv si všimnem otvorený kufor auta, do ktorého Percy práve ukladá veľké kufre.

Prehltnem. Niečo tu nesedí.

Wren zaparkuje a vystúpime. Vtom sa vo vstupných dverách objaví Lydia. Zakrýva si tvár rukami a trasú sa jej plecia. James stojí vedľa nej s popolavou tvárou a objíma ju. Niečo jej šepká do ucha a Lydia prikývne. Ten pohľad mi pripomenie fotky z pohrebu a prebehne mi mráz po chrbte.

S Wrenom sa na seba znepokojene pozrieme a vykročíme k nim. Odrazu sa vo dverách zjaví Mortimer Beaufort. Zabodne do mňa prenikavý oceľový pohľad, ale to mi nezabráni, aby som šla za Lydiou.

Jamesovi sa rozšíria oči, keď ma zočí. „Ruby,“ zašepká. „Čo...?“

Len pokrútim hlavou a jemne sa dotknem paže jeho sestry. „Lydia,“ hlesnem.

Zvesí ruky. Líca má mokré od slz, ale to nie je najhoršie. Časť tváre jej pokrývajú červené a jemne modrasté flaky. Bolestivo mi zovrie srdce a mimovoľne zdvihnem hlavu k Mortimerovi Beaufortovi.

Nepohne ani brvou. Nikdy by som si nepomyslela, že ho môžem nenávidieť ešte viac než predtým. V tejto chvíli by som sa však naňho najradšej vrhla a donútila ho pocítiť na vlastnej koži utrpenie, ktoré tak nesmierne bezohľadne spôsobuje Jamesovi a Lydii.

„Stalo sa niečo?“ pýta sa Wren vedľa mňa a pohľadom skáče medzi súrodencami. „Čo znamenajú tie kufre?“

Obaja vyzerajú, akoby utrpeli šok.

„Lydia, je čas,“ zaznie panovačný hlas pána Beauforta. Prejde okolo nás k autu a demonštratívne otvorí dvere.

„Otec vie, že som tehotná. Musím odísť,“ dostane zo seba Lydia. „K tete.“

„Tehotná?“ zopakuje prekvapene Wren a zvráti čelo.

James zovrie sestre plecيا.

„Áno,“ zašepká Lydia. „S Grahamom Suttonom.“

Wren na ňu vytreští oči a otvorí ústa, akoby chcel niečo povedať, no opäť ich zavrie. Zjavne mu došli slová.

„Lydia!“ zareve pán Beaufort.

Zmocní sa ma panika a nakuknem cez plece k autu. „Môžem ti nejako pomôcť?“ spýtam sa. Vo vzduchu visí rozlúčka a ja vôbec netuším, ako sa mám správať. Tobôž keď je to také nečakané. „Čo mám urobiť?“ dodám zúfalo.

Lydia iba zavrtí hlavou a utrie si tvár. „Nie. Ozvem sa ti, len čo budem mať mobil.“

„Dobre,“ zachripím.

Pomaly sa odtiahne od Jamesa a schádza po schodoch. Nikdy v živote som sa necítila taká bezmocná.

„Ruby,“ vysloví potichu James a stretnú sa nám pohľady. Váhavo sa ku mne natiahne a prejde mi palcom po chrbte ruky.

„Prisahám, že som tie fotky Lexingtonovi neposlal.“

V hlave mi víria zmätené myšlienky a neviem, na ktorú sa mám sústrediť skôr. Zdá sa, že James je na tom rovnako.

„Veľmi by som ti to chcel vysvetliť, ale nemôžem nechať Lydiu ísť s otcom do Beckdale samu.“ Stisne mi chladnú ruku. „Ver mi, prosím.“

Myslím na to, čo sme spolu s Jamesom vybudovali za posledné mesiace. Sľúbili sme si, že budeme k sebe vždy úprimní, poskytneme si oporu a nedovolíme, aby nás niečo rozdelilo.

Momentálne nie je správny čas na rozhovor. A hoci som si ešte pred pár hodinami myslela, že sa Jamesovi nebudem môcť už nikdy pozrieť do očí, teraz viem, že ho vypočujem.

„Nebudem čakať večne,“ odvetím. „Dnes si mi naozaj ublížil.“

„Viem. Nesmierne ma to mrzí, ale prosím ťa. Tentoraz naposledy,“ zamrmle ticho.

Prikývnem a pustím mu ruku.

James sa otočí k Wrenovi. „Ostatní o tehotenstve nevedia. Nechaj si to, prosím, pre seba.“

Wren krátko prikývne.

James zostúpi po schodoch a nasadne k Lydii do auta. Percy zabuchne dvere a prejde k predným. Na zlomok sekundy sa nám stretnú oči nad strechou Rolls-Roycea. Percy vyzerá rovnako smutne, ako sa ja cítim.

Nakoniec nastúpi aj on a naštartuje. Sledujem červené svetlá, kým sa nestratia za bránou, a srdce mi búši ako splašené.

„Doriti,“ zahreší Wren.

Nedokážem inak, len nemo prikývnuť.

Niekoľko minút stojíme mlčky vedľa seba a uprene hľadíme smerom, kam zmizla limuzína. Napokon si Wren povzdychne.

„Pod,“ zavelí. „Musíme prísť na iné myšlienky.“

Alistair

Dnešný tréning fakt za nič nestojí. James, Wren ani Cyril sa neukázali a nikto z nich to nedal vedieť, takže tréner má otrasnú náladu. Šteká povely a naháňa nás ako blázon po celom ihrisku. V duchu sa trikrát prežehnám, keď sa dočkáme konca. Úplne prepotený sa vyberiem k lavičke po fľašu s vodou, ale ďaleko sa nedostanem.

Jeden z nováčikov do mňa zboku prudko vrazí. Nie som

na to pripravený, zakolíšem sa a len tak-tak znovu nájdem rovnováhu. Prebodnem ho pohľadom a sopliak sa mi drzo pozrie priamo do očí. Na to teraz fakt nemám chuť. Výhrazne k nemu pristúpim. „Máš nejaký problém, Kenton?“ spýtam sa.

„Vinou tvojej debilnej partie nás dnes tréner mučil,“ zasýčí a odpľuje si k mojim nohám.

„Z akého dôvodu je to moja vina?“

„Postaraj sa, aby sa to už nestalo. Niekoľkí z nás to totiž ešte berú vážne.“

S týmito slovami sa ťažkopádne vyberie do šatne. Stojí ma všetko sebazaprenie, aby som sa za ním nerozbehol a neukázal mu, čo si myslím o jeho vzdorovitosti. Zatnem zuby a rozopnem zipsy na rukaviciach. Stiahnem si ich z rúk a napchám do vreciek nohavíc.

Pohľad mi mimovoľne zabľúdi k bráne, kde Kesh zbiera lopty a ukladá ich do debny.

Za normálnych okolností by som bol na nováčika našťvaný. Kesh má dar upokojiť ma v takýchto situáciách tým, že ma počúva.

Človek pri ňom nadobudne pocit, že ho berie vážne. Je pokojný, rozvážny a jeho rady sú premyslené. Odjakživa to bola jedna z vlastností, ktoré som si na ňom najviac vážil, pretože ja som úplný opak. Ľahko vybuchnem a konám impulzívne. Dokonale sa dopĺňame, čo je aj dôvod, prečo je Kesh odjakživa môj najlepší kamarát.

Bol, opravím sa v duchu.

Kesh bol môj najlepší kamarát.

Niekedy si hovorím, že som si s ním nemal nič začínať. Možno by sme si udržali priateľstvo. Spomeniem si na naše spoločné chvíle a poštekli ma ozvena vzrušenia a pocitov, ktoré vo mne vyvolával.